

II. Новъ, но все пакъ старъ начинъ за прѣние на г. Ст. Михайловски. За търпимостъта.

* * *

„Кой е далъ право или мандатъ на тази дръз-
„ка личностъ да води подобни прѣговори?“¹⁾ пита г.
Михайловски.

Много просто се отговаря на това.—Исусъ Хри-
стосъ му е далъ право. *мързелив!*

Нѣщо повече, ако той е владика, ако счита се-
бе си дѣйствително за наслѣдникъ на св. св. Апо-
столи Христови, той е длъженъ, не само да води
прѣговори, но всячески да се грижи, българитѣ и
всичкитѣ народи да влѣзатъ въ Католишката Цър-
ква, и за туй велико дѣло животътъ си да даде.

Може би да се смѣете като пиша: *животътъ*
си да даде. Знамъ защо. Казахъ вече. Не разбира-
те Евангелието, както сж го разбирали Исусъ Хри-
стовитѣ Апостоли.

„Защо, продължава г. Ст. Михайловски, бъл-
„гарското общество и българската интелигенция не
„указаха своето възмущение противъ тая грозна по-
„дигравка съ тѣхната вѣра по единъ по-другъ на-
„чинъ, освѣнъ вѣстникарски статии?“²⁾.

Дали съмъ разбралъ? „По единъ, по-другъ на-
чинъ да указватъ българитѣ своето възмущение про-
тивъ католицитѣ? Ами какъ?

Съ камени ли да мѣрятъ католицитѣ? Всѣки
да тича подирѣ имъ като по бѣсно куче за да ги
„изпжди“ или да ги изтрѣби?“³⁾.

¹⁾ „Д. П.“ бр. 4, стр. 2.

²⁾ „Д. П.“ бр. 4, стр. 2.

³⁾ Виж. и друга една статия на г. Михайловски, „Д. П.“ бр. 1,
стр. 15, отъ която се вижда, че това му е цѣльта.